

P. de Zeeuw J.Gzn

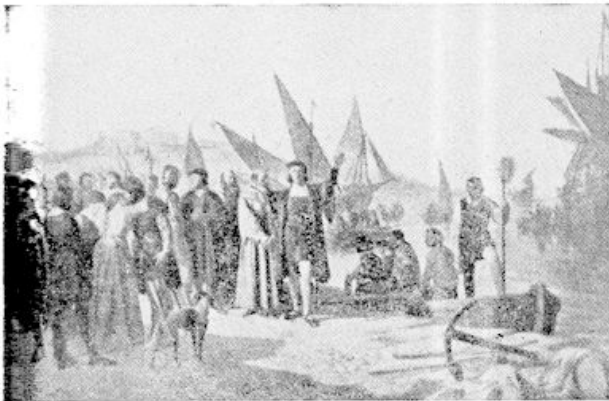
Amerigo Vespucci

1451 - 1512 - 1951

Het is dit jaar vijf honderd jaar geleden dat in Florence in Italië een jongetje werd geboren. Zijn familie behoorde tot de gegoede middelklasse.

Volgens de Amerikaanse schrijver Lawrence Williams hadden zijn ouders hem Pietro willen noemen, doch vlak voor de doop verscheen er een oude rijke kinderloze oom, die Rigo heette (afkorting van Amerigo), die er op aandrong, dat de jongen naar hem zou heten. Wanneer ze dit deden, zou hij de enige erfgenaam van zijn oud-oom worden. Het speet de ouders wel, ze hadden hem zo graag Pietro genoemd en zich al voorgesteld, dat hij naam zou maken en dat wellicht nog eens een straat naar hem zou worden genoemd. Maar terwille van de beloofde erfenis stemden zij toe.

Nadat hij de school had afgelopen, kwam Amerigo in dienst van de familie Medici, de grootste kooplieden van Florence.

'Het vertrek van de eerste expeditie naar het Westen in 1492.

Voor hen moest hij vaak reizen maken naar Spanje. Op een van deze reizen werd hij betrokken in de proviandering van twaalf schepen, die voor rekening van de Spaanse koning een ontdekkingsreis zouden maken.

De koning veranderde echter van gedachten, meende, dat particulieren het zelf maar moesten betalen en Amerigo was de eerste, die dit vernam. Volgens zijn zeggen vertrok hij reeds op 10 Mei 1497 uit Cadix naar het Westen, maar van deze reis zijn weinig betrouwbare gegevens over. Twee jaar later maakte hij weer een reis, maar ook die leverde niet veel op. Hij ging toen over in Portugese dienst en voer in 1501 voor de derde maal uit. Van deze reis gaf hij twee verslagen, die elkaar tegen spreken.

In 1503 eindelijk maakte hij zijn vierde en laatste reis. Kort daarna kreeg hij het Spaanse burgerrecht benoemde de koning hem tot „piloto mayor” d.i. hoofdloods.

Hij heeft over het nieuw-ontdekte land een boek geschreven. Zelf noemde hij dit land „De Nieuwe Wereld”. Maar tenslotte werd die Nieuwe Wereld naar Columbus — zoals iedereen zou verwachten — maar naar Amerigo genoemd. Men

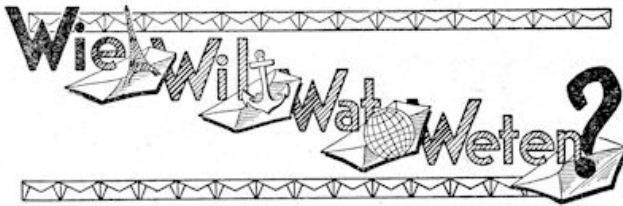
sprak immers van het boek van Amerigo?

In 1507 schreef Martin Waldsee Müller een boek over Vespucci en daarin werd voor het eerst de naam Amerika gebruikt. En sedertdien is het Amerika gebleven.

Zijn ouders waren bang geweest, dat er nu niet eens een straat naar hem zou worden genoemd en ziedaar: hij is de enige man naar wie een heel werelddeel genoemd is.

Intussen lijkt het, dat Vespucci nog al een eigenwijs mannetje is geweest, die erg met zichzelf was ingenomen.

Hij stierf in 1512 te Sevilla in Spanje.

H. M. de Bruin te Herwijnen vraagt:

Wat betekenen de letters P.H., soms door andere letters gevolgd, op een vliegtuig?

In 1919 is internationaal de registratie van vliegtuigen volgens vaste kentekens vastgesteld. In 1929 werden ze in overeenstemming gebracht met de radiografische oproepseinen, die door de Radioconferentie van Washington werden vastgesteld. De Nederlandse radio-stations kregen toen een oproep-teken, dat begint met de letter P. Deze letters werden gebruikt voor de vliegtuigregistratie. Grote landen kregen één beginletter toegewezen, kleine landen twee. Die ene resp. twee letters vormen het nationaliteitskenteken. Het wordt gevolgd door een liggend streepje met daarachter het inschrijvingskenteken. Dit bestaat voor grote landen uit vier, voor kleine landen uit drie letters. Voorbeeld: PH-NDP (Nederland). Sinds 1945 geeft de eerste van de registratie-letters de bestemming van het vliegtuig aan. A = vliegtuig bestemd voor kunstvliegen; B = ballon; H = hefschroefvliegtuig. N = vliegtuig in niet-geregelde lijndienst; S = vliegtuig voor speciale doeleinden; T = vliegtuig in geregelde lijndienst; U = lesvliegtuig. Zo is bv. PH-UAB een „Tiger Moth”-lesvliegtuig, enz.

De witte streep achter een vliegtuig is de condensatie van de uitlaatgassen.

Vertellingen uit Dierendorp. (Vervolg van pag. 88.)

per kan er toch ook niets aan doen, dat zijn moeder zo raar handelt, wel?”

„Hm,” mompelde haar man. Hij keek nog eens naar het hulpeloze vogeltje — en toen kon hij zelf ook moeilijk meer boos blijven.

„Hum,” kuchte hij nog eens, „als we er vier groot brengen, kunnen we er ook wel vijf groot brengen, zul je zeggen... Nou, vooruit dan maar!”

En zo bleef het vogeltje bij de familie Kwikstaart en werd een welopgevoede jonge Koekoek, die later een geacht bewoner van Dierendorp is geworden.

Maar mevrouw Koekoek werd nimmer meer in het dorp teruggezien! (Wordt vervolgd.)